

Вратата на колата се отваря и от нея се подава Борис.

- Ирина!

- Борис! прошепва тя с горчиво въздишане, което я задавя изведнъж.

Той слеза от колата и приближава до нея.

- Ела!...

Ирина за пръв път долавя в гласа му въздишане.

- Къде? - премалващо пита тя.

- Все едно - отговаря ѝ той - моме и в къщи.

Ирина го гледа ослесано.

- Ти не си на себе си!... А Мария?

- Мария вече не съществува.

Той се усмихва студено и тъжно.

Ирина нико не разбира. Познаният глас, тъмните очи парализират мисълта, подчиняват волята ѝ.

- Как си в колата - казва ѝ той.

- Бесточно е да действуваш така - прошепва тя. Трябваше да имам време да помисля.

- Ние се видяхме случайно тази вечер.

- Няма значение... Ужасно е да постъпваш така.

- Добре. Да се махна ли?

- Моли те!... - произнася отчаяно тя.

Той се усмихва тихо и мрачно, сякаш на себе си.

- Няма да те оставя - казва ѝ той - качи се в колата.

- Ще го направя, не бързай!... Остави ме да дойда на себе си... Боли се да не те видят ли?

- Не. Това е без значение.

Ирина влиза в колата си и сяда на предното място.

х

Борис се намества пред кормилото до нея и подкарва колата.

х

С дуда бързина колата се движи по софийските улици.

х

- Внимавай да не направиш катастрофа - предупреждава го тя успокоена малко от силното въздишане на срещата. - Утре във вестниците ще пишат, че съм била в колата ти.

- Има ли кой да се разсърди? - пита я ревниво той.

- Да, баша ми!... мрачно му отвръща Ирина, а после доба-